

ikke ville kunne være tjente med at komme ind under Nivelleringsbestræbelser af den Art, jeg her har omtalt.

Det ærede Medlem for Æbeltoft lagde megen Vægt paa, at der paa den mellemste Gruppe Sukker var foreslaaet en Forhøjelse af Beskyttelsen. Som jeg mener tidligere at have paavist, betyder den i Virkeligheden ikke saa meget, som det lod til, at det ærede Medlem vilde lægge ind i den. Det ærede Medlem talte om, at Toldlettelsen paa Raastoffer vilde blive ikke saa ganske lidt for Sukkererhvervet og anslog det til mellem $\frac{1}{5}$ og $\frac{1}{6}$ Øre pr. Pund — han nævnte ikke, hvad det var for Pund, men jeg formoder, det var Sukker —, hvis det er Tilfældet, skulde der blive omkring et Par Hundrede Tusinde Kr. paa dette Punkt . . . (*N. Neergaard*: Det var raffineret Sukker). . . . Naa, det var udelukkende raffineret Sukker, men selv om man regner med det, tror jeg, at Tallet vil blive for højt. Den samlede Gevinst vil efter de Beregninger, jeg har anstillet, som jeg nævnte i min første Tale om dette Emne, blive mellem 50—60,000 Kr., og her overfor staar saa Ophævelsen af Melassetolden, som andrager om mod 90,000 Kr. Det ærede Medlem kom ind paa en meget interessant historisk Oversigt over Sukkerspørgsmaalet og Sukkerlovgivningen her i Landet og hævdede, at det havde været den stadige Tanke, at der i og for sig ingen Beskyttelse skulde være for Sukkeret, men at fra 1891 forandrede denne Opfattelse sig noget. Ja, denne Opfattelse forandrede sig allerede fra 1886—87 i hvert Fald, idet man den Gang endogsaa gik til at vedtage en Udførselspræmie for dansk Sukker; den virkede ganske vist kun en kort Tid og virkede ganske vist ikke ret meget, men Opfattelsen var dog den, at man paa Grund af hele Stillingen maatte gaa med til ikke blot Beskyttelse, men ogsaa til Udførselspræmie. Naar der derfor her er Tale om en Nedsættelse, som ikke i betydelig Grad kan komme andre til gode — det tilsigtes jo ikke, at den skal komme Statskassen til gode, og den kan kun i ganske forsvindende Grad komme Konsumenterne til gode —, er der i og for sig ingen Grund til at foretage en saadan Nedsættelse, bare for at kunne præsentere en saadan Nedsættelse. Af rent teoretiske Grunde at foretage en saadan Nedsættelse forekommer mig ikke kan tilstrækkeligt forsvares, og det ærede Medlem for Æbeltoft har ogsaa f. Eks. i 1886—87 været med til at se fuldstændig bort

fra teoretiske Betragtninger og set nøgternt og klart paa de foreliggende Forhold, paa den foreliggende Situation, og jeg nærer det Haab til den Overlegenhed, hvormed han kan behandle Spørgsmaal af den Art, at han ogsaa i det foreliggende Tilfælde vil se bort fra mulige Teorier og handle ud fra en klar Opfattelse af, hvorledes Stillingen egentlig er. Naar det ærede Medlem nemlig, saa vidt jeg forstod i Aftes, vilde stille Sukkererhvervet saaledes, at det ikke kom til at staa daarligere end andre beskyttede Erhverv her i Landet, kan det jo være meget ideelt i og for sig. Men det, dette Erhverv skal stilles i Forhold til, er ikke andre Erhverv her i Landet, men til det samme Erhverv i Udlandet. Det kan ikke hjælpe dette Erhverv, at det er stillet lige med en Paraplyfabrik her i Landet, naar det er stillet ganske underlegent overfor tilsvarende Erhverv i Udlandet. Det er derfra, man maa hente sin Dom om, hvorvidt det bliver stillet tilstrækkelig gunstigt eller ikke.

Hvad hele dette Forhold til Udlandet angaar, da saa det ærede Medlem overordentlig lyst paa det, og jeg kommer her til det, jeg før berørte, nemlig Spørgsmaalet om Brysseler-Konventionen. Den højtærede Minister talte i Gaar ikke om Brysseler-Konventionen, medens det ærede Medlem for Æbeltoft talte en Del om denne, idet han saa lyst paa hele dette Forhold og mente, at denne Konvention nok holdt. Og han gik for saa vidt endnu videre i sit lyse Syn paa Sukkerindustriens Fremtid, idet han mente, at selv om Brysseler-Konventionen ikke holdt, vilde man paa ingen Maade komme tilbage til det gamle Præmiesystem. Jeg vil her tillade mig at bemærke, at jeg selvfølgelig i de sidste Dage har gjort, hvad jeg kunde, for at undersøge Forholdene paa dette Omraade. Enkelte og maaske ikke de mindst værdifulde af de Oplysninger, jeg har indhentet, har jeg desværre ikke Lov til at bruge offentligt, men jeg har undersøgt, hvad en stor Del af den ledende Fagpresse i Europa mener om den Ting netop i de sidste Par Uger, og naar jeg tager et af de ledende *engelske* Sukkertidsskrifter, hvis engelske Titel jeg skal forskaane de Herrer for, læser jeg deri følgende Ord: „Vi ere ikke sikre paa, at de fremmede Regeringer, hvis Konventionen ophører, ville vende tilbage til det gamle Præmiesystem, men de ville sikkert indføre en højere Beskyttelsestold. Raffinadørerne ville da atter opleve Kartellerne, denne Form for den skarpeste Konkurrence, og,